

Den 20 mars 2010 upplevde jag någonting som jag sent lär glömma, eller rättare sagt aldrig... Dagen började 07.00, då jag steg upp med en känsla av glädje, nervositet och oro. För mig handlar livet om att drömma, drömma och åter drömma. Människan är inte större än hennes tankar, helt klart. Ända sedan dagen då jag fick reda på att jag var nominerad till denna utmärkelse, har jag därför försökt att föreställa mig hur det skulle vara att vinna detta pris.

Tankar har en fantastisk förmåga att styra över verkligheten. Mina tankar gav mig ny inspiration och drivkraft, vilket ledde till avancemang inom både RISE'N'SHINE och mina andra projekt.

Efter en lång och krävande dag vid montern var jag både utmattad och överladdad. The big day var här, och inom bara några minuter var det dags få reda på vem som skulle bli utsedd till årets entreprenör. Jag visste att konkurrensen var brutal, men givetvis slutade jag aldrig drömma. Inför finalen slog mitt hjärta hårt. Blodet och adrenalinet pumpade i kroppens alla ådror. Detta kunde sluta hur som helst. Jag satte mig ner på stolen, mer fokuserad än någonsin. Jag var i min egen värld, och det var endast det som pågick i denna som jag kunde uppfatta. Jag hade varit blygsam med att prata med andra om nomineringen och mina förväntningar. Jag försökte intala mig själv att det inte är hela världen om jag inte vinner, men innerst inne visste jag att detta var av stor vikt för mig. För att lugna mig började jag tänka på att det finns många andra värdiga vinnare i publiken, men efter ett antal försök förstod jag att det var dags att sluta tänka överhuvudtaget.

Efter en trevlig introduktion var det dags för att utge "sydsvenskans entreprenörstipendium". Björn Bergman, vice VD för Sydsvenskan-koncernen var mannen som skulle utge priset. Tiden gick långsamt, men samtidigt läskigt fort. Jag ville att de skulle pausa – så jag hann tänka. Helt plötsligt hörde jag hur han sade "och juryns motivering lyder". Jag fick en tung grop i halsen, händerna darrade och magen pirrade mer än någonsin. Alla kompisarnas ögon var riktade mot mig och jag är säker på att de kände min fasansfulla nervositet.

Motiveringen passade bra in på mig, men givetvis tog jag inte ut vinsten i förskott. Jag intalade mig själv att dessa egenskaper finns hos alla nominerade. Jag blundade och hoppades på att han skulle säga mitt namn. Alla runtom mig sade "det måste vara du", men detta var jag totalt oförmögen att inse.

Nomineringen var klar. Tystnaden var olidlig. Min spänning var obeskrivlig. De hördes högt hur Björn sade "...och ge nu en rungande applåd. För detta är ett tillfälle som denna människa kommer bära med sig resten av livet. Årets entreprenörstipendium går till..... Hugo Hågemark." Musiken sattes igång. Glädjen var obeskrivlig. Jag kände bara att "jävlar, detta är mäktigt". Detta var min bekräftelse på att de saker jag gjort och de saker jag står för är bra. Mina företagskompanjoner skrek som aldrig förr, och det säger en hel del. Alla skrek. Jag kunde knappt komma förbi alla folk. Det var kaos, kalabalik och hysteri på samma gång. Jag sprang uppför scenen med en fantastisk känsla i hela kroppen. Detta var obeskrivligt. Detta var oförglömligt. Jag var inte särskilt nervös längre, men jag var mållös. Tankarna slog knut på mig och hela händelsen passerade i revy. Jag fick frågan: "vad har du gjort för att förtjäna detta?". Svaret var inte direkt genomtänk, men visst – Vad kan man begära?

Vinstens sötma fanns kvar länge. Regionchefen för UF kom fram och gratulerade: "den skulle du ha, detta förtjänade du!". sms:en trillade in som på löpande band. Folk ringde och gratulationerna var hundratals. Jag gick med rak rygg. Jag var stolt, stolt för det jag gjort. Detta var en dag att minnas, en dag att blicka tillbaka på när motivationen är nere. Jag och Uttern, min företagskollega, var vakna länge den natten. Dock utan alkohol, då jag skulle köra bil tidigt dagen efter. För vad gör egentligen en entreprenör? Jo, han/hon gör det som krävs. Efter att ha kört runt i vår hyrda buss och skrikit att vi älskade våra liv, kunde vi till slut somna in med gott samvete. Båda kände att framtiden var nära, och att möjligheterna var större än någonsin. RISE'N'SHINE skulle bli mäktigt, äckligt mäktigt!

Nästa dag gick jag upp klockan åtta för att under 13 timmar motivera och instruera 8 ungdomar att sälja, sälja och åter sälja. Under en hel dag var företaget ute och sålde strumpor i Malmö, och klart kändes det gött när vi åkte hem med en direkt vinst på 10 000 kronor.

Yes you name it! Normal people do their best. Successful people do whatever it takes!